

Durere

Samoila

De aş căra pământul cu sacul în spinare
Pe ploaia îndrăcită şi vântul temerar,
De aş avea nimicul pe care lumea-l are
Tot aş iubi femeia făcând din ea altar.

Şi mintea de mi-ar fi de vise năpădită,
Simţindu-le-n rărunchi cumplita lor durere,
Nu m-aş lăsa corupt de-o viaţă liniştită,
Trăind realul crud ca singură avere.

Mai trag uneori targa pe veşnicul uscat
Deşi cerul mă udă cu un noroc grotesc
Băgându-mi şi în traistă, făcându-mă bogat,
Să port grija perenă, să cred şi să iubesc.

Iar de lucrez asemeni cum se lucrează-n lume
Nimic nu mă împinge să îmi permit şi toane,
Să trag cu disperare perdeaua peste glume
Ce mi-ar mării durerea în suflet şi-n „piroane”.